

vil. Jeg skal iøvrigt heller ikke nu gaae ind paa selve Realiteten. Jeg personlig har ikke haft nogen Deel i den Overenskomst, der er bleven sluttet mellem dem, der ansees for Repræsentanter for to store Hovedfractioner af Folket, og har derfor væsentlig kunnet overlade til disse selv, hvorledes de ville føre deres Værl, igjennem, og hvorvidt de kunne holde hinanden til den Overenskomst, der er sluttet imellem dem, naturligtvis, saaledes som enhver saadan altid maa slutes, gennem Repræsentanter. Det, hvorfor jeg er ansvarlig, er kun, at jeg har tiltraadt dette Forslag, og jeg skal ikke nægte, at naar jeg nu seer tilbage paa hele det foregaaende Klar og paa, hvorledes jeg, der dog vilde drive Beskedenheden for vidt, dersom jeg ikke vilde ansee mig competent til at have en Stemme med, hvor der er Tale om Sammensmeltning af Grundloven af 5te Juni 1849 og Forfatningen af 18de November 1863, er dreven tilbage fra den ene Position til den anden med Hensyn til det, jeg ansaae for det i og for sig Rigtige, saa mener jeg, at dette vil kunne forsvares ved at betragte den ganske overordentlige Betydning, det har for hele Landet, at denne Forfatningsstrid, som i høieste Grad har udsat baade den constitutionelle Sag i Riget og Rigets Stilling i Europa for store Farer, kommer til en fredelig Udgang, inden disse Farer vore os over Hovedet. Foraa vidt kan jeg altsaa sige at være med i den Overenskomst, som jeg bagefter har tiltraadt, men jeg har dog udtrykkelig villet fralægge mig at være ansvarlig for Andet, end at jeg, som Borger i den danske Stat, har anseet det for min Pligt hellere at tage det, der saaledes forelaa med en ikke ringe Udsigt til at blive sat igjennem, end ved mit Net at bidrage til at kaste Landet ind i en aldeles uoverskuelig og uberegnelig Fare. Jeg skal, som Følge heraf, nu afgive min Stemme i Rigsdagen i Overensstemmelse hermed, men skal kun gjøre dette, idet jeg ligesom den høitærede Regjering betragter Overenskomsten som en Heelhed. Naar man skulde til at brøste alle

Enkeltheder, og der forelaa nogensomhelst praktisk Mulighed for, at de Enkelte kunde faae deres specielle Ansuelser satte igjennem i visse Punkter, da vilde jeg naturligtvis ogsaa have haft en heel Deel Bemærkninger at gjøre, ja maastee endogsaa i en eller anden Betingelse være enig i, hvad der eryttret her; men saaledes er ikke Situationen. Situationen er, foraa vidt jeg opfatter den, saaledes, at der for mig ikke er fjerneste Tvivl om, at ligesom jeg har afgivet min Stemme for det Forslag, der nu foreligger os, i Rigsvraadet, saaledes maa jeg ogsaa gjøre det i Rigsdagen, men vel at mærke, Forslaget betragtet som en Heelhed, som Conseilspresidenten har udtalt, at det var, og det vil med andre Ord sige, at denne Udsigt, dette Grundlag er spærngt i det Dieblit, man deri foretager Forandringer. Jeg skal iøvrigt af alle de forskjellige Pittringer, der ere fremkomne, kun med to Ord omtale en, som knap blev udtalt, men som forekommer mig her at vække Tvivl, som om der her var Spørgsmaal om, at man kom til Rigsdagen og søgte af den en Forandring i Grundloven. Det er ikke Situationen; thi den nuværende Rigsdag er ikke i Besiddelse af den Myndighed, som den ifølge Grundloven af 5te Juni havde, men der er Spørgsmaal om, at den atter skal faae denne Myndighed. Rigsdagen har afgivet den største og vigtigste Halvdeel af sin Myndighed, som en anden Repræsentation er i lovlig Besiddelse af, og Spørgsmaalet er nu om, at Rigsdagen skal gjenvinde den. Det er altsaa ikke saa, at man af almindelige Grunde kommer og beder den opgive visse af sine Rettigheder; men der er af den lovlige Behandler stillet visse, som det forekommer mig, overmaade maadeholdne Betingelser for at tilbagegive denne Myndighed, og for os er Spørgsmaalet om at vinde, hvad vi for Dieblittet ikke have, og først kunne faae i det Dieblit, da det foreliggende Grundlovsforslag bliver vedtaget. Endelig beder jeg de ærede Forslagsstillere at betænke, og navnlig i dette Dieblit, hvor vi staae med Udsigten for Die til, at den hele udstrakte Myndighed